

Blake Mara

De
DOG
PARK
Detectives

Vertaald door Fanneke Cnossen

DE FONTEIN

*Voor de Dude, met die korte dikke pootjes van hem, mijn
hartendief en mijn partner in crime. Hoe is het mogelijk
dat zo'n klein hondje mijn wereld met zoveel plezier,
liefde en avonturen rijker maakt? Elke dag weer tover je
een glimlach op mijn gezicht en leer je me zoveel over
mezelf. Je bent niet alleen mijn inspiratiebron, maar veel
meer dan dat, je zit in mijn ziel verankerd.*

Maak kennis met DE ROEDEL:

Louise Mallory en haar teckel **Niklaus (Klaus)** kwamen na haar echtscheiding in de buurt wonen. Klaus kwam bij haar in huis tijdens de pandemie en door hem maakte Louise kennis met de hondenparkcommunity. Klaus vindt zelf niet dat hij een minihondje is, hij denkt dat hij een wat klein uitgevallen rottweiler is, wat vroeger Louises bijnaam was op haar werk. Maar nu trekt ze zich terug uit het bedrijf dat ze zelf heeft opgericht en is ze op zoek naar de volgende uitdaging.

Irina Ivanova is ongeveer een jaar geleden in het gebouw naast dat van Louise komen wonen. Haar accent klinkt als een landkaart uit Oost-Europa, maar sinds de oorlog in Oekraïne heeft ze het er liever niet over dat ze uit Moskou komt. Ze heeft een knipperlichtrelatie met Tim Aziz, die ze 'As Is' noemt als het aan is en 'As Was' als het uit is. Ze denkt dat niemand het weet, maar het is algemeen bekend. Hoewel ze in de advocatuur werkt, is ze vooral goed in het doorspitten van internet. Haar Schotse terriër, **Hamish**, is Klaus' beste vriend en een vuilnisvat in hondengedaante: hij eet alles wat los en vast zit (en wordt vervolgens ziek). Irina krijgt het op haar heupen als mensen Hammy voor een schnauzer aanzien.

Ex-bajesklant **Gav MacAdams** ziet er ouder uit dan hij is en heeft een jaar of tien vastgezetten wegens openbare geweldpleging. Hij heeft een gammele heup, maar als het op een gevecht aankomt weet hij nog altijd zijn mannetje te staan. Hij heeft ooit tegen zijn dochter gezegd dat hij een dobermannpincher wilde maar zij kwam (per abuis?) aanzetten met een affenpincher, **Violet**. Op een goede dag ziet Violet eruit als een demente Engelse dwergkees, op een slechte dag lijkt ze op Gru's hond uit de Minions-films. Gav en Violet zijn meestal onafscheidelijk, hoewel Gav haar niet graag meeneemt naar de pub (ze wordt nijdig als ze geen bier krijgt en nog nijdiger als ze dat wel

krijgt). Gav hoort weliswaar bij de hondengemeenschap, maar hij voelt zich meer op zijn gemak bij een borrel met zijn East End-maten in de pub, de George & Dragon.

Jake Hathaway is nog maar net verhuisd naar de overkant van het kanaal, in de buurt van Louise, samen met zijn grijs met witte staffordshireterriër, **Luther**. Jake is een outsider die online afwezig is. Louise voelt zich tot hem aangetrokken, maar kan niet veel over hem aan de weet komen. Hij heeft zich zelfs weten te onttrekken aan Irina's speurtalenten, waardoor iedereen zich afvraagt wie hij nou eigenlijk echt is en wat hij in de buurt doet.

Ejiro is een vriendelijke reus uit Birmingham, die met zijn zachte stem vaak de redelijke stem in De Roedel vertolkt. Zijn bijdehante partner **Yasmin** is tenger en bruist van de energie. Ze hebben een boxer, **Hercules**, die bezeten is van balletjes. Ejiro en Yaz wonen slechts een straat bij het park vandaan en staan erom bekend dat ze Herc daar nog gaan uitlaten als het al donker is, wat er vaak op uitdraait dat ze drugdealers het hek door moeten jagen.

Fiona ('Fi') is een goede vriendin van Louise, en haar cockerspaniël, **Nala**, is dol op (en onderdanig aan) Klaus. Fi is een aantrekkelijke Australische met rood haar die het leven niet al te serieus opvat, zichzelf inclusief. Ze is financieel analist bij een bedrijf in de City.

Claire is journaliste bij het plaatselijke sufferdje, *The Chronicle*. Ze is Ierse en heeft een Franse bulldog ('Frenchie') die **Tank** heet. Ze hebben allebei de neiging om situaties brutaal het hoofd te bieden, zelfs als Tank dan soms moet overgeven (dat is een dingetje van een Frenchie).

Meg werkt als IT-programmeur voor een financieel bedrijf in Canary Wharf. Ze heeft een bruine gevlekte teckel die **Tyrion** heet. Want welke naam past nu beter bij een speels en slim vriendje? Alle honden zijn dol op Meg, ze is een goudmijn voor hondensnoepjes.

Phil Creasy was een plaatselijk ondernemer die vermoord en wel in Partridge Park werd gedumpt. Hij en zijn vriendin, **Grace O'Donnell**, woonden vroeger verderop langs het kanaal, maar zo nu en dan kwamen ze met hun cockapoo, **Alfie**, naar Partridge Park. Toen Alfie stierf aan het parvovirus kwam hun relatie in zwaar weer terecht en niet lang daarna gingen ze uit elkaar. Phil sloot zich aan bij liefdadigheidsorganisaties voor honden. Grace heeft nu een nieuwe cockapoopup, **Daphne**, en een nieuwe man, **Mike Aspoll**.

Tim Aziz en zijn vriendin **Sophie** hebben een jack russell, **Loki**. Tim is de plaatselijke casanova en Sophie leeft zich, misschien wel om die reden, (royaal) uit met botox, fillers en andere cosmetische toestanden. Zij en Irina proberen elkaar zo veel mogelijk uit de weg te gaan, wat niet eenvoudig is, want Hamish en Loki zijn dol op elkaar.

Paul en zijn partner **Ella**, de plaatselijke Franse expats, hebben twee zwarte labrador-retrievers: **Bark Vader** en **Jimmy Chew**. Van Jimmy is bekend dat hij speeltjes van andere honden afpikt (en piepende speeltjes kapotmaakt). Vader rolt het liefst in modderpoelen.

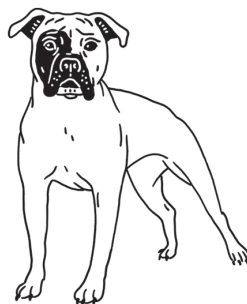
Dr. Indira ('Indy') Balasubramanian heeft een Roemeense reddingshond die **Banjo** heet. Banjo lijkt deels op een bordercollie en deels op een corgi en is voor honderd procent een straathond. Hij is van ver gekomen sinds hij werd geadopteerd, maar hij zit niet echt op andere honden te wachten.

Buiten De Roedel (maar niet onbelangrijk)

Andy Thompson is inspecteur bij de Londense politie. Hij is intelligent en ambitieus, en was met zijn partner inspecteur **Scott Williams** een van de eerste inspecteurs ter plaatse toen Phil Creasy's lichaam werd gevonden. Andy valt op Irina, ook al is ze nog zo grillig van aard.

Van **Ivy Woodhouse** is bekend dat ze enkele jaren geleden een paar dieren uit de wijk heeft vergiftigd, in een poging van de vossen af te komen die een ravage aanrichtten in haar tuin. Ze is oud en min of meer racistisch.

Gavs vrienden **Jono** en **Norma** runnen een café in Poplar en hebben een Engelse dog die Rocco heet. Terwijl veel criminelen in de buurt een Engelse dog bezitten (en deel van het probleem worden), is Rocco getraind en gesocialiseerd, en heel vriendelijk.

Dr. Caroline Aspen, **dr. Chetan Singh** en **dr. Ben Cooper** zijn de dierenartsen in de buurtpraktijk Village Vets. Dr. Aspen is bovendien de eigenaar en praktijkmanager. Dr. Cooper valt op Louise. Waar ze niets van heeft gemerkt.

Barbara ('Babs') Lane is Louises uiterst kundige onderdirecteur van het door haar opgerichte consultancy-bedrijf. **Mandy Barker** is een van de consultants die voor Louise werkt. Ze heeft een corgi die **Amelia** heet en waar Klaus verliefd op is. **Samuel Osman** is een van Louises protegés.

Annabel werkt voor een van de projectontwikkelaars die het gebied rondom Partridge Park in ontwikkeling brengen. Ze is kakkineus, recalcitrant en duldt geen geouwehoer.

Zondag

1

LOUISE

Partridge Blaf

Fiona (baasje van Nala)

Wil er iemand wedden wie gisteren na meidenavond het eerst ziek was: Tank of Claire?

Yaz (baasje van Hercules)

Een Franse bulldog met kotsneigingen of een journaliste die van @Irina's cocktails heeft gedronken? Een lastige, maar ik zet mijn geld op Claire.

Claire (baasje van Tank)

Ja, dat was ik inderdaad.
Vanochtend zit er voor mij
geen verfrissende wandeling
in. Sorry.

Het vroege ochtendzonlicht prikte in mijn ogen. Ik zette mijn zonnebril goed op mijn neus en pakte Klaus' riem steviger beet. Ik haalde diep, kalmerend adem, Claire was niet de enige met een kater.

'Je ziet eruit als iets wat Hamish opgegraven had kunnen hebben,' riep Irina Ivanova vanaf de overkant van de straat, terwijl ze naar de zwarte Schotse terriër naast zich wees. Met haar blonde haar, dat in lange slierten om haar gezicht hing, en haar bleke gezicht dat in scherp contrast stond met haar designerlegging, -top en -gympen, zag Irina eruit als een goedgeklede zombie.

Ik wist dat ik er niet veel beter bij liep, maar het had weinig zin om me op te dirken voor een hondenwandelingetje op de vroege ochtend in Partridge Park. En al helemaal niet na ons maandelijkse damesavondje. Ik duwde mijn zonnebril verder over mijn neus omhoog en stak met mijn teckel Klaus de straat over. 'Wachten we verder nog op iemand?'

'Nee. Maar ik weet eigenlijk niet waarom jullie mij allemaal de schuld geven, ik heb jullie niet gedwongen om iets te drinken,' zei Irina met een stem die klonk als Oost-Europees gruis.

Haar woorden kwamen er scherp uit, maar er zat niets kwaads achter het gebruikelijke riedeltje. Ze glimlachte toen Hamish langs Klaus naar me toe kwam om me te begroeten. Vandaag droeg hij een blauwe zakdoek met de tekst: IK BEN GEEN VERDOMDE SCHNAUZER. Dit was een pijnlijk dingetje bij Irina, hoewel, voor zover het Hamish betrof was je cool zolang je hond of mens was. Eekhoorns, ganzen en katten waren een ander verhaal.

'Eerlijk is eerlijk, van een afstandje...'

‘Waag het niet,’ gromde Irina.

Ik bukte me om Hamish te begroeten en moest een golf van mis-selijkheid onderdrukken. ‘Goedemorgen, liefje,’ zei ik terwijl ik achter zijn oren kroelde. Toen mijn wereld niet meer rondtolde richtte ik me weer op en pakte van Irina een afhaalkoffie aan. ‘Moet ik bang zijn dat hier “haren van de schnauzer-maar-niet-heus” in zitten?’

‘Alleen als Hamish er iets in gesmokkeld heeft, en scotty’s verhalen niet.’

Ik nam een flinke slok koffie en kromp ineen. Misschien was die lekkerder geweest als Hamish er wel iets in gestopt had. Ik blies op het deksel, alsof de koffie alleen maar heet was, en niet hete teer. ‘Jezus.’

‘Je weet toch wat helpt tegen een kater,’ zei ze.

‘Ja. Een paar paracetamols, weggespoeld met een Berocca-bruistablet.’ Ik hief het bekertje bij wijze van spottende toast. ‘Of raket-brandstof.’

Ze haalde haar schouders op. ‘De volgende keer mag je zelf je koffie zetten, ik wilde alleen maar helpen.’

Hamish deed zijn ding, Irma gaf haar mok aan mij en haalde een groen poepzakje uit haar zak. ‘Enterosgel is het beste middel om gifstoffen veilig uit je lijf af te voeren.’ Ze ging voorzichtig op een knie zitten om de hondenpoep op te ruimen. ‘Trek niet zo’n gezicht, zo vies is het nou ook weer niet. Maar als je je gifstoffen wilt laten ophopen, mij best, hoor.’ Hoewel Irina in Moskou was opgegroeid (iets wat ze zelden toegaf), had ze ook een paar jaar in Tsjechië gewoond, met een hond die prijzen had gewonnen met het doorzoeken van afval. Sindsdien zwoer ze bij Enterosgel zodra er iets met de ingewanden aan de hand was, hond of mens, dat maakte niet uit.

‘Ik geloof best dat het werkt, maar het gaat erom hoe het smaakt. Een soort liefdesbaby van kalk en houtskool.’

Irina lachte en gooidde het zakje in een hondenafvalbak. Op de voorkant stond op een plakplaatje POO-TIN met eronder een foto

van Vladimir Poetin. De foto was vervaagd, maar elke keer dat de bak dichtklapte begroette ze Mad Vlad nog steeds met een tweevingerig saluut.

Iedereen uit onze hondenparkroedel – ‘De Roedel’ – verdacht Irina ervan dat zij die sticker daar had opgeplakt. Ik heb haar er een keer naar gevraagd en toen kreeg ik een preek over hoe gevaarlijk het wel niet was als je openbaar bezit beschadigde, net schijnheilig genoeg om geloofwaardig over te komen.

Klaus plaste naast het pad op een rondzwervende papieren zak. Toen hij klaar was, liet hij een luide blaf horen om ons aan te sporen verder te lopen.

‘Wat een zware stem voor zo’n klein worsthondje,’ zei een passerende hardloper. Hij was halverwege de dertig en had veel te veel energie voor zo vroeg op de zondagochtend.

‘Zeg het maar niet tegen hem.’ Ik perste er een glimlachje uit. ‘Hij denkt dat hij niet veel kleiner is dan een rottweiler.’

De hardloper lachte en verdween door een bocht in het pad. We betraden het park en keken automatisch om ons heen. Het viel mee met de hoeveelheid zwerfvuil en er waren nog niet veel andere mensen op de been. Zelfs voor de meeste Roedelleden was het aan de vroege kant om hun hond uit te laten. Veel kwaad kon het niet, dus toen Klaus met vochtige ogen naar me opkeek en met zijn voorpoten tegen mijn schenen opsprong, gaf ik toe aan zijn smeekbede en liet hem los.

‘Goed dan,’ zei ik, terwijl ik hem losmaakte. ‘Maar je gedraagt je.’

Klaus sprong op Hamish en binnen de kortste keren rolden ze als een donkere bontbal over het gras, terwijl Hamish aan Klaus’ oor trok en Klaus Hamish speels bij zijn baard greep. Niets bijzonders aan de hand.

Mijn telefoon zoemde twee keer. Ik negeerde de waarschuwing dat mijn batterij bijna leeg was, swipete en keek naar het scherm. Het was van de hondenchatgroep.

Partridge Blaf

Meg (baasje van Tyrion)

Trouwens, weet iemand wat er vannacht om 3.30 uur in het park is gebeurd? Tyrion ging door het lint bij de balkondeur.

Paul (baasje van Bark Vader en Jimmy Chew)

Hetzelfde met Vader en Jim. Ik dacht dat het Ella was, maar zij lag op de bank te snurken. Ik heb naar buiten gekeken, maar kon niets zien. Het duurde uren voordat ze weer kalm werden. Ongelooflijk dat ze daardoorheen heeft geslapen.

‘Na alle cocktails die ik gisteravond heb verorberd had Klaus nog zoveel kabaal kunnen maken, ik zou er dwars doorheen geslapen hebben.’ Ik stopte de bijna lege telefoon in mijn jas en haalde er een oranje-blauwe rubberbal uit. Die gooide ik midden over het veld en ik keek hoe de honden erachteraan stormden. Hamish was sneller, griste de bal weg en huppelde ermee rond, maar Klaus was een glui-perd. Een paar tellen later voerde hij een onvervalste ‘graaiduik’ uit en sprintte met de bal in zijn bek en in de wind flapperende oren naar ons toe.

Opeens bleef hij staan. Hij liet de bal vallen en hield zijn kop

schuin. Zijn achterpoten kwamen in beweging en draaiden hem langzaam om tot zijn neus naar het hoge gras wees, naast het hek dat het park van de weg afscheidde.

Hamish keek een paar keer van de bal naar het hoge gras. En toen scheurde hij weg.

‘Niet naar het hoge gras,’ waarschuwde ik Klaus. ‘Je weet dat dat verboden terrein is.’

Het was een mijnenveld voor honden, vol weggegooide kippenpoten, giftig zwerfvuil en vossenstaarten. Je zou denken dat dat onkruid ongevaarlijk was, maar als een van de zaden van dat gras in een oor of een poot terecht kwam, betekende dat een pijnlijk (en duur) bezoekje aan de dierenarts. Tot nu toe was het Klaus gelukt om daarvan weg te blijven, en dat wilde ik graag zo houden.

De honden negeerden ons en raceten ernaartoe. Klaus’ staart wees recht naar achteren, zijn achterpoten bewogen tegelijkertijd zodat hij van achteren bijna op een huppelend konijn leek, maar daar was nu niets schattigs of grappigs aan.

Ik floot hem terug, maar ik zag alleen maar zijn zwart-gele achterwerk terwijl hij weg sprintte.

‘Hamish! *Idi syuda!* Kom hier!’ schreeuwde Irina. ‘Drie! Twee! Een!’ Ze liet een handvol hondensnoepjes bij haar voeten vallen. Maar ook al waren de snoepjes nog zo verleidelijk, de honden zagen ons niet staan en renden verder het gras door.

Hier klopte iets niet. Klaus was een moederskindje. Hij kwam altijd als ik hem riep. En ik heb nooit een andere hond gezien die zo geobsedeerd was door eten dan Hamish. Er was iets mis.

Doodsbang rende ik erheen. ‘NIKLAUS!’

Klaus wurmde zich door het gat in het hek rondom het hoge gras.

Nu was het het beste als ik me omdraaide en in tegengestelde richting zou rennen. Of Irina zou vragen om haar twee-drie-een-truc nog een keer te doen. Maar instinctief ging ik juist harder rennen. Mijn adem ging in korte stootjes, bij de ingang naar het hoge gras greep ik een paal om mezelf naar de plek te lanceren waar ik Klaus en Hamish het laatst had gezien. Beide stonden met hun

voorpoten ferm op de grond naar iets te blaffen, iets wat niet terug blafte.

Ik dook naar voren – negeerde dat het onkruid gemene krassen in mijn benen maakte – en probeerde mijn hond te pakken te krijgen. Klaus wist me twee keer te ontwijken voordat ik hem vast kon grijpen. Met een hand om zijn halsband geklemd maakte ik opnieuw een snoekduik, wist Hamish te vangen en trok hem zo ver naar me toe dat ik hem tussen mijn knieën kon vastklemmen. Ik deed Klaus aan de lijn en wachtte tot Irina er was.

‘Moest dat nou echt?’ hijgde ik naar Klaus. Mijn ogen traanden en nu pas realiseerde ik me dat ik ergens onderweg mijn bril was kwijtgeraakt. ‘Jij, schattebout van me, blijft voorlopig aan de lijn. Alweer.’

Het leek Klaus niet veel te kunnen schelen. Hij kronkelde en blafte naar een dreiging die ik niet kon zien.

Irina’s schaduw viel over me heen en ik gaf Hamish weer aan haar terug. Ik zag dat ze zijn bek opendeed en iets uit de zijkanten viste. ‘Wat heb je nou weer gegeten, kleine schooier van me?’ Ze gooide wat ze van Hamish had afgepakt verderop in het gras. ‘Jakkies.’

Met een walgend gezicht veegde ze haar handen aan haar legging af. ‘Waar blaffen ze nou naar?’

‘Ik weet het niet. Een dode rat?’

Irina helde haar hoofd van de ene naar de andere kant en dacht erover na. ‘Nou, ze wáren ooit getraind om op knaagdieren te jagen.’

Ik twijfelde er niet aan dat Klaus een jager was – hij was niet te houden als hij een eekhoorn zag – maar tot nu toe had hij er bij lange na nog niet een gevangen. Goddank.

Ik keek hem nijdig aan. ‘Wil je nou eens ophouden met dat ge-jank? Ik heb een ongelooflijke kater.’

Zonder enig meegevoel bleef hij zich in bochten wringen, nog altijd gefixeerd op het hoge gras. Ik volgde zijn blik, en maagzuur brandde zich een weg naar mijn keel.

‘Irina,’ zei ik met verstikte stem. Ik krabbelde achteruit en viel op mijn achterste, terwijl Klaus zich aan mijn borst vastklampte. ‘Bel het alarmnummer.’

‘Het alarmnummer?’ Ze keek op en knipperde met haar ogen. ‘Voor een dode rat?’

Met een twee octaven hogere stem dan normaal piepte ik: ‘Het is geen dode rat.’

Half verborgen in het gras, te midden van klaprozen, korenbloemen en weggegooide chipszakken, staarden uit een grijs, dood gezicht me een paar doffe ogen aan.

Irina richtte zich op en volgde mijn blik. ‘O, mijn...’ Ze sloeg een hand voor haar mond terwijl haar maag hoorbaar in opstand kwam.

‘Ga hier alsjeblieft niet overgeven. De technische recherche...’

Ze wankelde weg uit het hoge gras – met Hamish onder een arm – en kotste in een vuilnisbak in de buurt. ‘God.’

‘Mijn batterij is bijna leeg,’ zei ik toen ze klaar was. ‘Verman jezelf en bel het alarmnummer. Nú.’

2

LOUISE

Partridge Blaf

**Paul (baasje van Bark Vader
en Jimmy Chew)**

Terwijl @Ella snurkte als een kettingzaag, hebben @Louise en @Irina iets in het hoge gras gevonden. Rat? Vos? Iets interessanter? Hopelijk niet iets wat in een lab getest moet worden. 😊 LOL

Mijn telefoon zoemde en het scherm liet nog één laatste bericht zien voor het op zwart ging.

Paul en Ella woonden aan het eind van de straat in een van de nieuwe gebouwen die over het park uitkeken en je pikte hun balkon er zo uit, want aan het hek hingen plantenbakken met daarin Ella's

felrode geraniums. Tussen Bark Vaders obsessie voor ballen en Jimmy Chews voorliefde voor alles wat ook maar een beetje eetbaar was, was Ella voortdurend bezig met het terugzetten van geraniums en bloembakken. In de tussen de vrouw en de labrador-retrievers woedende strijd waren de honden aan de winnende hand.

Paul boog zich door een gat in het gebladerte en zwaaide. Vanochtend droeg hij een rood T-shirt, hij trok zich er niets van aan (of het was hem niet opgevallen) dat het vloekte met de pyjamabroek met hawaïprint waarvan ik wist dat daar foto's van Vader en Jimmy op afgebeeld stonden. De broek was een geinig kerstcadeau geweest dat je onmogelijk over het hoofd kon zien.

Wat je evenmin over het hoofd kon zien, waren de grote zwarte honden naast hem. Vader lag aan zijn voeten terwijl Jimmy op zijn achterpoten zat, en doordat Paul werd afgeleid zagen ze hun kans schoon om aan een geranium te knabbelen. Paul wees naar de honden, waarmee hij stilletjes de grap verklaarde. Stuur het naar de labs, mimeerde hij. Labrador-retrievers. Snap je?

Ik had geen idee hoe het stel het met één, laat staan met twee grote en eerlijk gezegd gestoorde honden in een kleine flat redde.

‘Het is een wonder dat Ella Paul niet bij de tigste keer dat hij die grap maakte van het balkon heeft gegoooid,’ zei ik.

‘Ze zijn Frans,’ antwoordde Irina, alsof dat alles verklaarde. ‘Maar hij beschuldigt me er tenminste niet van dat ik Ella een alcoholvergiftiging heb bezorgd.’ Haar vingers zweefden boven het scherm van haar telefoon.

‘Zeg niks in de chat over wat we hebben gevonden. Als je het over een lijk gaat hebben, is het hier binnen de kortste keren een dieren-tuin. Zodra de politie er is, is die dode kerel hun probleem, niet dat van ons.’

‘Jakkas. Moeten we hier blijven?’ Ze keek naar de lucht en zuchtte. ‘Natuurlijk moeten we blijven. Waarom had Paul of een van de anderen hem niet kunnen vinden? Hij had die dode vent waarschijnlijk van daarboven kunnen zien.’ Ze schoof haar telefoon in het zijvakje van haar legging en zwaaide naar een hardloper. ‘Ramptoeristen.’

Klaus' geblaf ging over in een klaaglijk gejank. 'Dat is verboden terrein voor jou,' zei ik tegen hem en ik keerde het hoge gras mijn rug toe terwijl ik mijn best deed de misselijkheid te onderdrukken. Het werkte niet, elke keer dat ik mijn ogen dichtdeed, zag ik de dode man naar me staren. Ik beeldde me in dat ik hem zelfs kon ruiken, hoewel de ochtendlucht fris was.

Irina draaide haar haar in een knot op haar kruin en slaakte een zucht. 'Waar blijven ze nou? Zo meteen komen er kinderen hier voetballen.'

'Welkom in Oost-Londen.' Ik haalde mijn schouders op, alsof ik daar niet al aan had gedacht.

Vijf minuten werden er tien en sleepten zich tot een kwartier voort toen er eindelijk een politiewagen met blauw zwaailicht arriveerde. Even later verschenen er op de stoep aan de andere kant van de overwoekerde heg twee mannen met politiepet.

'Daar hebben we de politie,' mompelde Irina.

Ze beenden het park in, beiden gekleed in een donkere broek en wit overhemd en ze droegen een walkietalkie aan de linkerschouder van hun steekwerend vest. Waarschijnlijk standaard voor iedere smeris in Oost-Londen.

Binnen een paar tellen kregen ze ons in het oog. 'Zijn jullie degenen die het lichaam hebben gevonden?' vroeg de eerste man, die een badge tevoorschijn haalde maar zich niet voorstelde.

'Ja.' Ik wees naar het hoge gras. 'Daar.'

'Technisch gesproken hebben de honden hem gevonden, niet wij,' zei Irina toen een van de mannen een witte papieren overall en slossen aantrok en zich naar het terrein begaf. 'Ik dacht dat alleen de technische recherche die droeg.'

De agent voor ons staarde haar aan tot ze eraan toevoegde: 'Hij is dood.'

'Verder niemand?' vroeg zijn partner. Toen ik hem niet-begrijpend aankeek, verklaarde hij: 'Slechts één lijk?'

Paniek borrelde in mijn aderen op. 'We hebben er niet aan gedacht om dat te controleren,' fluisterde ik, en ik staarde naar Irina,

die grote ogen had opgezet. ‘O mijn god, stel dat daar nog iemand was? Dan hadden we hem misschien kunnen helpen...’

‘U hebt het goed gedaan, hoor, u hebt het alarmnummer gebeld,’ zei hij. ‘Wacht hier, de inspecteurs willen nog met u praten.’ Hij trok zijn beschermende pak aan en voegde zich snel bij de andere man om het hoge gras te doorzoeken.

‘Dan hadden we vast een puinhoop van de plaats delict gemaakt,’ fluisterde Irina tegen me. ‘Misschien meer dan we toch al deden.’ Ze haalde achteloos haar schouders op, maar volgens mij was ze net zo erg van streek als ik.

Even later, toen het ernaar uitzag dat ze niemand anders hadden gevonden, zetten ze het terrein met blauw-wit politielint af.

Mensen begonnen zich al in kleine groepjes te verzamelen, als haaien in het water die bloed ruiken. Irina’s telefoon zoemde een paar keer, maar geen van ons durfde te kijken.

Op de straat bij de ingang van het park parkeerde een auto waar twee mannen in burger uit stapten, een van hen droeg een camera over zijn schouder. Ze keken naar het in het wit geklede, door het hoge gras wadende responsteam, dat vervolgens naar ons wees.

Een paar nieuwsgierige hardlopers gingen langzamer lopen, maar deze mannen – de inspecteurs, vermoedde ik – liepen langs hen heen en gebaarden dat ze door moesten lopen.

Dit tweede paar splitste zich op, de oudere man trok ook een wit pak aan, maakte een paar snapshots van ons en liep toen naar het hoge gras, waar hij foto’s van de plaats delict maakte. De jongere man hield een badge omhoog en stelde zich voor. ‘Ik ben inspecteur Andrew Thompson.’ Hij was lang, had blonde krullen, een fris gezicht en een verrassend donkere stem. Als ik had moeten raden, schatte ik hem begin dertig. Zo’n beetje Irina’s leeftijd. Hij droeg een spijkerbroek, een wit overhemd dat bij de hals open was, en een lichte blazer. Aan zijn borstzak zat een klein rechthoekig apparaatje, waarschijnlijk een bodycam.

‘Dat is inspecteur Williams.’ Hij wees naar de man die met hem was meegereden en die met zijn handen in de zij nog altijd de hard-

lopers ervan probeerde te overtuigen dat er niets te zien was. Het eerste team bewoog zich langzaam naar de buitenste rand, verder het terrein afzoekend.

Het werd steeds drukker in het park en steeds meer mensen leken opnieuw geïnteresseerd te zijn in deze specifieke hoek van het park, waar normaal gesproken voornamelijk hondenuitlaters kwamen. Sommigen van hen hadden inderdaad een hond, maar die waren in de minderheid. 'Te veel mensen denken dat plaatselijke misdaad een kijksport is,' zei ik tegen mezelf, me ervan bewust dat ik alle kanten op keek, behalve naar wat we al hadden gezien.

'Williams kan het wel aan,' zei inspecteur Thompson. Hij raakte het apparaatje even aan, liet ons weten dat de recorder aanstond en vroeg toen: 'Kunt u me vertellen wat er gebeurd is?'

Ik staaarde hem aan, zag wel dat zijn mond bewoog, maar nam de woorden niet waar.

'Hoe laat hebt u – met uw honden – de overledene gevonden?'

'Vierentwintig minuten geleden,' zei ik, terwijl ik naar de straat bleef kijken. Een derde voertuig met blauw zwaailicht was gestopt. Een man en een vrouw stapten uit en splitsten zich op. De man klopte op een nabije deur, terwijl de vrouw de straat in liep en tegelijk elk gebouw onderzoekend bekeek. Wat zocht ze? Bloed? Deurbelcamera's? 'Zodra we hem zagen hebben we het alarmnummer gebeld. Wat zijn zij aan het doen?' vroeg ik en ik wees naar de twee agenten die door de straat liepen.

'Hun werk, mevrouw. Hebt u vóór die tijd iets verdachts gezien?'

'Voordat we hem vonden? Nee,' zei Irina.

De inspecteur keek mij aan. 'En u?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Ik? Nee. Maar ik heb begrepen dat er gisteravond laat hier nogal wat gedoe is geweest.'

Irina wierp me een zijdelingse blik toe terwijl de inspecteur vroeg: 'Wat voor gedoe?'

'Sorry, ikzelf weet er niets van, maar de anderen hadden het erover dat er iets gebeurde waardoor de honden in de buurt compleet

over de rooie gingen. Ze begonnen rond halfvier vanochtend te blaffen.'

Hij trok een wenkbrauw op. 'De anderen?'

'Het werd gedeeld in onze groep,' legde Irina uit.

Zo te zien snapte hij er niks van, besepte ik. 'We hebben een chatgroep voor hondenbezitters uit de buurt. De honden die naast het park wonen, begonnen rond halfvier te blaffen. Kunt u op de bewakingscamera's zien wat er is gebeurd?'

Thompson stak een vinger op, wendde zich van ons af en zei zachtjes iets in de radio. De man bij de deur keek naar hem en stak een duim op.

Ze zijn de tijdlijn aan het verengen, realiseerde ik me.

'Dat is Grant nu aan het controleren,' zei Thompson, mijn vraag beantwoordend, en hij gebaarde naar de vrouw.

'Londen staat bekend om zijn "stalen ring" van bewakingscamera's,' zei Irina. 'Waarschijnlijk zijn dat er meer dan de deurcamera's die de mensen zelf hebben geïnstalleerd? Of heeft de stalen ring dit deel van de stad overgeslagen?'

Als de detective al beledigd was, dan liet hij dat niet merken. Hij wendde zich tot mij en vroeg: 'Kunt u me die berichten laten zien?'

'Mijn telefoonbatterij ligt plat, Irina?'

Ze slaakte een zware zucht en ging dichterbij de inspecteur staan. Ze boog bijna koket haar hoofd naar een kant, scrolde door de berichten terwijl ze commentaar gaf op wat we gevonden zouden kunnen hebben. 'Kijk, zie je wel, er is om halfvier iets gebeurd.'

Inspecteur Thompson nam een aantal foto's van de chat. Ik hoopte dat Irina niet te ver had teruggescrold, in de chat waren foto's gedeeld van het feestje van gisteravond, en die wilde ze hem vast niet laten zien.

'Hebt u iets aangeraakt?'

We wisselden een blik. 'We hebben geprobeerd dat niet te doen,' zei ik.

'Maar...?' zei inspecteur Thompson.

Irina haalde haar schouders op, en de hals van haar wijde trui schoof wat omlaag. Als ik niet beter had geweten, had ik durven zweren dat ze met de jonge inspecteur stond te flirten. In het bijzijn van het lijk van een man.

‘We hebben ons aan een paal vastgegrepen toen we het hoge gras in gingen,’ legde ze hem uit. ‘Dat doet iedereen. Als je die op vingerafdrukken test, krijg je een nauwkeuriger lijst van de mensen die hier wonen dan die van de laatste volkstelling.’

‘En...’ zei ik.

‘En ik heb iets uit de bek van mijn hond gehaald,’ voegde ze eraan toe, terwijl ze me vanuit haar ooghoek een koele blik toewierp. ‘Dat heb ik verderop in het gras gegooid.’

‘Wat was het?’

‘Dat weet ik niet. Een stuk stof, misschien?’ Irina haalde haar schouders weer op en haar trui gleed nog verder omlaag. ‘Ik vis voortdurend dingen uit zijn bek.’

Even leek het of inspecteur Thompson met zijn mond vol tanden stond. Hij schudde zijn hoofd en gooide het over een andere boeg. ‘Hebt u de man herkend? Kwam hij u bekend voor?’

‘Nee,’ zei Irina.

‘Nee,’ echode ik toen hij mij aankeek, ‘maar ik heb hem niet goed bekeken.’

De inspecteur zuchtte. ‘Ik zal uw gegevens opnemen. U moet beiden een verklaring afleggen en misschien moeten we vingerafdrukken en DNA afnemen, uiteraard om u uit te sluiten.’

Nog meer auto’s parkeerden in de straat. Het hoge gras werd met een andere, grotere afzetting afgebakend. Een paar nieuwkomers brachten er een tent naartoe en plaatsten die over het lijk.

Een andere man stapte uit een gebutste sedan. Hij gaapte en woude met zijn vingers door een bos zilverkleurig haar. Ik bedacht dat hij hier was om te bevestigen dat de in het hoge gras liggende man inderdaad dood was.

Ik had hem de rit kunnen besparen, die kerel was al uren dood.

Hoe intrigerend het ook had kunnen zijn om naar een van de

balkons te verkassen en te zien hoe dit soort dingen in het echte leven in zijn werk ging, dit was geen televisieprogramma en de dode man was geen figurant of acteur. Wie hij ook was, hij verdiende beter dan een hoofdrol in een straatspektakel.

Ik beantwoordde de rest van de vragen naar beste kunnen en geneerde me dat ik zo vaak moest zeggen dat ik het niet wist. Terwijl de ogen van de man me achtervolgden, wilde ik alleen nog maar naar huis en onder de douche.

Eindelijk stopte inspecteur Thompson zijn blocnote in zijn zak. 'Dank u voor uw tijd,' zei hij. Hij gaf ons allebei zijn kaartje. 'Bel me als u nog iets te binnen schiet.' Irina hield zijn blik vast terwijl ze wat langer dan nodig de punt van het kaartje vasthield, waarmee ze een toch al ongemakkelijk moment rekte.

Ze hield haar hoofd schuin naar hem en als ze geen zonnebril had opgehad had ik gezworen dat ze naar hem knipoogde. 'Zie je morgen.'

Ik hield Klaus in mijn armen tot we buiten gehoorsafstand waren. 'Zie je morgen?' herhaalde ik, mijn vriendin aanstarend.

'We moeten een verklaring afleggen, weet je nog?' bracht ze me in herinnering, met een stem die nog minder onschuldig klonk dan die van Raspoetin.

'Ik dacht dat hij ons aan het filmen was.'

Ze wuifde dat weg alsof het standaardprocedure was om naar het politiebureau te gaan en daar weer hetzelfde te zeggen. En misschien was dat ook wel zo.

Ze keek over haar schouder achterom, waar nog altijd mensen in de buurt van de tent rondhingen die de politie over het lijk heen had gezet, en schudde haar hoofd.

'Ramptoeristen,' zei ik, Irina's opmerking herhalend, terwijl ik half en half bedacht dat zij geen haar beter was.

'Zullen we nog een kop koffie gaan drinken? Het Nest zal nu wel open zijn.'

Je kon bij het Nest, officieel het Partridge Park Café geheten, goddelijke koffie krijgen, maar ik wilde alleen maar naar huis. 'Ga jij maar, als je er zin in hebt. Ik wil gewoon naar huis.'

‘Het is niets voor een Amerikaanse om een kop koffie te weigeren,’ plaagde Irina. Ik wist dat ze het gekscherend bedoelde, maar op dat moment kwam een grote bestelbus voor het park tot stilstand waar in kleine letters op de zijkant PARTICULIERE AMBULANCE op stond. Ik hoefde niet te zien dat het lichaam werd gefotografeerd. Hoefde niet te zien dat het in een zak op een brancard gelegd en weggevoerd werd. Ik wilde niet langer in het park blijven dan nodig was.

‘Ik benijd de technische recherche niet dat ze door dat hoge gras moeten waden,’ zei Irina. Haar ogen lichtten op toen er iets in haar opkwam. ‘Denk je dat ze al het afval verzamelen dat ze vinden?’

‘Als ze dat doen, komt er tenminste nog iets goeds van.’

We verlieten het park en liepen in stilte langs het kanaal naar huis. ‘Hoe is het met je kater?’ vroeg ze toen we de ijzeren hekken passeerden van het terrein met de verbouwde pakhuizen waar we woonden.

‘Die ben ik ergens tussen de klopjacht op Klaus en toen ik jou in de vuilnisbak hoorde kotsen kwijtgeraakt.’

‘Mooi zo.’ We bleven voor de deur naar mijn gebouw staan. ‘Red je het wel?’

‘Beter dan die vent in het park. Ik neem een hete douche en zodra de zon achter de ranok verdwenen is, zou het zomaar kunnen dat ik mezelf een grote G&T inschenk.’

‘De zon achter de... Wat betekent dat?’

‘Dat het dan zo laat is dat ik me geen alcoholist voel als ik overdag een borrel neem nadat ik een lang avondje uit ben geweest.’

Irina glimlachte. ‘Om de kater te verjagen.’ Ze keek weer net zo zelfverzekerd uit haar ogen als altijd, maar ik wist niet of ze inderdaad wel zo onaangedaan was.

‘Wat is er volgens jou met hem gebeurd?’ vroeg ik.

Ze keek een paar tellen in de verte en je zag dat ze naar woorden zocht. Toen zuchtte ze. ‘Ik weet het niet. Ik doe natuurlijk mijn uiterste best om de politie te helpen. Maar het is niet aan mij om de misdaad op te lossen. Ook niet aan jou, Lou.’

Er zat een onderliggende boodschap in haar strenge toon: raak er niet door geobsedeerd, Lou.

‘Ik weet het,’ zei ik. Ik zwaaide naar haar en deed de deur open. Zodra we bij mijn flat waren, haalde ik Klaus van de riem, legde mijn telefoon aan de oplader, nam een douche en zette koffie.

Ik nam de cafetière en een grote mok mee naar het balkon en zette ze op de tafel. In plaats van in zijn mand naast mijn stoel te gaan liggen, sprong Klaus op en klauwde net zo lang over mijn knie tot ik hem op mijn schoot tilde. Hij likte mijn hals en oor, draaide een paar rondjes, krulde zich op en legde zijn kop op mijn onderarm.

Mijn telefoon bleef maar zoemen omdat Paul de groep vanaf zijn balkon op de hoogte bracht. Het lijk was weggehaald en een paar politieagenten in uniform bleven op de plaats delict achter om iedereen buiten de afzetting te houden. De rest van de politiemensen liep door het park en de straten eromheen, waar ze zoekend rondkeken, de vuilnisbakken controleerden en langs de deuren gingen. Elke keer dat hij zoemde raakten mijn zenuwen strakker gespannen, tot ik het verrekte ding uitzette.

‘Brave jongen,’ mompelde ik en ik plantte een kus op Klaus’ gladde kop. Hij snoof min of meer goedkeurend en deed zijn ogen dicht.

Toen mijn handen begonnen te trillen, gaf ik de cafeïne de schuld en nam decaf, ook al wist ik dat het daar niet aan lag. De paar uren daarna bleven we zo zitten, terwijl we naar mensen keken die hun ding deden en ik deed alsof ik kon zien wie er gingen winkelen, wie er gingen lunchen of naar de kerk gingen, alsof er vlak in de buurt niets was gebeurd.

Mijn blik bleef rusten op een man met een zonnebril en een pet, die met een witte jack russell aan de lijn langs mijn gebouw liep. Hij werd in het aangrenzende gebouw binnengelaten en paradeerde naar binnen.

‘Ai, verdorie,’ mompelde ik tegen Klaus. ‘Het is weer aan tussen Irina en Tim.’

Even later verscheen Tims jack russell naast Hamish op Irina’s

balkon. Klaus tilde zijn kop op en blafte begroetend naar zijn vrienden.

‘Stil, Klaus. Irina probeert haar gedachten van de gebeurtenissen van vanochtend af te leiden. Dat snap ik wel. Ik wilde alleen dat ze een single iemand vond zodat ik Tims vriendin recht in de ogen kan kijken.’

Zo te zien maalde Klaus daar niet om, hij klauwde drie keer over mijn been omdat hij op de grond gezet wilde worden. Hij schudde zich omstandig uit, wat begon bij zijn neus en eindigde bij zijn staart. Hij zette zijn voorpoten op de rand van een plantenbak om het beter te kunnen zien en begon weer te blaffen.

Als Irina dacht dat ze haar verhouding onder de pet kon houden, had ze er geen rekening mee gehouden dat Klaus alle aandacht trok naar de twee honden op haar balkon en dat de halve buurt wist wie het baasje van de jack russell was.

Haar probleem, niet het mijne.

Ik keek naar de koffieprut in mijn mok, liep naar binnen en schonk mezelf die gin-tonic in.

Terwijl ik weer ging zitten, zag ik dat er aan de overkant van het kanaal een witte bestelbus parkeerde. De gebouwen aan die kant maakten deel uit van hetzelfde complex als waarin ik woonde en ik had de man die uitstapte nooit gezien, en de grijs met witte stafford die bij hem was evenmin.

‘Zo te zien krijgen we nieuwe burens, Klaus.’ Hij spitste zijn oren en blafte om de stafford te begroeten. Hamish en Loki vielen bij om het koor te completeren.

Terwijl de chauffeur de bus begon uit te laden, draaide de man zich om om te kijken waar de honden waren. Zijn blik vond die van mij en hield die een paar tellen vast. En toen, zonder nog een blik achterom te werpen, pakte hij een doos en begon met de chauffeur kratten en meubels naar binnen te brengen.

Eerste druk maart 2026

Dit is het eerste deel in de serie De Dog Park Detectives.

Oorspronkelijke titel *The Dog Park Detectives*

Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster UK Ltd

Copyright © Blake Mara 2024

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd, 1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Fanneke Cnossen

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie Harriet Seed c/o Central Illustration Agency

Opmaak binnenwerk Mat-Zet BV, Weesp

ISBN 978 90 261 7560 2

ISBN e-book 978 90 261 7561 9

ISBN luisterboek 978 90 261 7562 6

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.